Сунчица Радуловић Торбица

СВЕДОК

Уредник
Зоран Колунџија

Издавање ове књиге помогао је



Град Нови Сад
Градска управа за културу

Сунчица Радуловић Торбица

СВЕДОК

ПРОМЕТЕЈ

EUPROGRESS

ДОК ЦВЕТА ТИСА

ПОГЛЕД

Поглед дужине белих ноћи
изненадио је моје зенице,
спуштајући се у њих,
попут ауроре бореалис.

Опарао је
плетиво спокоја
и умрсио се
у нити неизвесности.

Попут соларне олује,
настале ниоткуда,
истопио је смолу
познатих образаца.

У вртлогу мира и немира
плови зеница
у спирали небеске тишине
и увлачи у дубину своје галаксије.

КАД БЕСЕДИ ТИШИНА

Као сенка на води,
дошао си ми ноћас
огрнут ћутањем.

Беседила је тишина
жубором потока,
клизила неукротиво
у таласима, низ кожу.

На међи светова
небо опет крвари
изнад крошњи
и купола.

Преламају се
зрак и звук
у свечану
литургију јутрену.

Као фини додир
искусног занатлије,
обликују ми дан.

СВЕЧАНОСТ СРЦА

Не ходам то ја.
То плесне ципеле
саме клизе.

Носи ме дрхтај.
Невидљиве жице
пребира.

Између два
откуцаја срца
пулсира стих.

ПЛАТАН

Растао си у мени
као платан,
ширине булевара
светских метропола.

Грлила сам те крошњом
пуном радосних птица.
Грлио си ме чврстином
кореновог стиска.

Наткрио си мој свод
као монолит,
у који су утиснути записи,
сведоци филогеније
наших листова.

Растачем се
и пловим тобом
као што се на обелиску
одмара сунце.

ДОК ЦВЕТА ТИСА

Цветали смо са Тисом.
Из глиненог, учмалог тла
испливали смо на површину,
где се опојни плес претвара у лет.

У магији летњих ноћи,
где омама преузима моћ,
рои се усхићење,
цветали смо Тисом.

Као ларва сам збацила
кошуљицу, преображена
отплесала у такту
који хипнотише.

Тачно у ритму
речног сата
цветали смо Тисом.

ВАТРОМЕТ

Загрмело је!
Топовски.

Свици
освајају свод
у ројевима.

Слави се празник.
Озари
попут прославе
срца
кад погледаш ме
с љубављу.

УЗДАХ

Родио се
као жељено дете,
зрело жито
у зениту лета
и сунце
у зеници вољеног лица.

Ушуња се у дан
неприметно
и олујно покоси,
чекајући
свог ловца.

Пулсира космосом
и као црна рупа
гута честице немира
небеске му реке
урезале траг.

У распареној нити
женске кошуље
као Аријаднина нит
испредена
вилинском магијом
лелуја.

Из лептировог јата
утекао и лебди
у рубовима неба,
одмерава границе
у слаповима водопада.

ОЛИСТАВАМ

Пупим.
Гледаш.

Растем.
Грејеш.

Олистала.
Закрилиш.

Озрачена.
Тобом.
Цветам.

ГОДОВИ КОЖЕ

Прсти се траже,
оклевају,
проналазе,
тихо преплићу.

Утонули једни у друге
као у тиху игру
без правила.
Плешу у
ритму тишине.

И свет се на трен
свео на топлину
између њих,
препознавање јагодица,
и линија које се
читају као годови.

А годови носе
време,
памћење,
слојеве,
под кожом
путене нити.

И опет се проналазе,
мере дахом,
наслућују тајну
пређе искона
и стапају као понорнице
у божанској капи времена.

ДАХ КАО ТРЕН

Сваки је дан као маслачак,
затвори латице у сумрак
и чека изнова нови зрак,
да се раскрили ново окно
у ритму светлости и тишине.

И кад запрети густ облак,
сакрије своју златну круну.
Не нестаје, већ се повлачи,
у себи чува млечни сок
за семе новог времена.

Између даха и тренутка,
златно срце траве
у часу шири небу руке
а у другом већ снева.

И чека небески уздах
попина погачица
раскрили се над травом
и распе љубав као река
да траје даље од свог цвета.

ЧУЛА У ЧВОРУ